

Les festes del barri (I). Al ritme d'Estopa

Publicat per [Ricardo Klein](#) [1] el 22/09/2023 - 12:00 | Última modificació: 05/05/2026 - 10:00

Les festes del barri (I). Al ritme d'Estopa

La primera vegada que vaig visitar Barcelona va ser a l'agost de l'any 2000. Un nou segle començava; el futur ens obria les portes amb gran respecte per allò desconegut i amb summa ignorància del món que venia, davant la falta d'informació que ens aclaparava.

Durant aquella època, Barcelona no era encara una de les destinacions turístiques ineludibles que calia visitar si la idea era passejar per Espanya, almenys des de Llatinoamèrica i des de la meua percepció de jove amb ganes de viatjar i conèixer. Sí que calia visitar Madrid, la capital, que sempre feia l'esforç per mantenir la seva insistent centralitat, i també Andalusia, així en termes generals, com si fos un sol lloc. Barcelona era un extra, un lloc que, si quedava algun dia lliure en l'itinerari improvisat, tenia possibilitats de ser escollida.

En aquells dies, els Jocs Olímpics eren més recordats pel *Dream Team* que pel que va significar a la ciutat a l'hora d'atreure visitants. Amb el pas de les dècades, cada esdeveniment va anar ocupant el lloc que mereixia o que buscava tenir. Barcelona es va consolidar com una de les ciutats turístiques més visitades del món i el *Dream Team* va continuar sent (i infinitament ho continuarà sent) el *Dream Team*.

Vaig arribar a Barcelona de matinada, d'hora, en un tren des de París. Vaig conèixer l'estació de Sants i em va impactar la fredor de la plaça que es trobava davant de la seva entrada. És impossible que existeixi una plaça sense un arbre com a mínim; això no és una plaça, és una altra cosa. Amb el pas dels anys, vaig descobrir que aquesta mena de disseny urbà se'l coneix com a "plaça dura" i que la seva construcció va ser molt típica als anys 80, molt proper als Jocs Olímpics del 92. També em va sorprendre que aquella plaça, amb un sostre alt per intentar guanyar una mica d'ombra, de generós formigó i sense vegetació ni mobiliari urbà, fos la *Plaça dels Països Catalans*. Aquesta obra va ser dissenyada pels arquitectes Albert Viaplana i Helio Piñón, amb la col·laboració d'Enric Miralles, i es va convertir en símbol del nou urbanisme català. Va ser guardonada amb el [Premi FAD d'Arquitectura](#) [2] l'any 1984 i al 2019 va rebre protecció com a patrimoni cultural per part de l'Ajuntament de Barcelona. Al cap i a la fi, una plaça que segueix sense dir-me res, ni una paraula.

La idea era passejar i trobar un hostel pel camí, en aquest ordre. Pensava que per probabilitat era impossible no trobar un lloc on dormir durant tot un dia de caminada. No hi havia mòbils i internet pràcticament no s'utilitzava, excepte en alguns *cibercafès*, tan de moda en aquells dies. Només era qüestió de temps: caminar i trobar-lo. Però les hores van passar i va arribar la nit. El més semblant a trobar un lloc per dormir va ser un "hostal" al Barri Gòtic (quan recórrer el Gòtic de nit era tota una aventura urbana) i un altre lloc per la zona del Fort Pienc. Aquí em van dir que de moment no tenien disponibilitat, però que si arribava ben d'hora l'endemà, a les 6.30, tindria preferència per una habitació que quedaria lliure.

Davant d'aquest escenari poc prometedori però optimista, la següent gran decisió va ser no buscar més allotjament. La idea inicial era dormir a l'estació de Sants, en un principi a dins i sortir a primera hora caminant novament cap a aquest hostel. La veritat va ser que al voltant de les 12 de la nit (potser una mica més tard) es va escoltar per l'altaveu de l'estació que aquesta tancaria i que totes les persones que érem dins havíem de sortir-ne.

La gran pregunta del moment era: "Què fer ara?" No sé si anomenar-lo destí al que va passar després, o si és possible donar-li algun nom a allò que va sobrevenir. L'oïda es va aguditzar i vaig començar a escoltar una música

que provenia de molt a la vora. No recordo el nom del carrer, tampoc vaig intentar buscar-lo mai. Un ball estava en plena eferescència, Estopa estava de moda (“por la raja de tu falda yo...”) i un jove provinent del Brasil feia les millors caipirinhas sobre un petit taulell. Havia trobat la solució al problema del temps: passar tot el que pogués de festa fins a l’hora en què havia de presentar-me a l’hostal.

Però al poc temps la música se’n va anar a dormir, les cançons d’Estopa van anar a descansar i les caipirinhas de l’amic brasiler es van esgotar. No va haver-hi manera d’arribar a la matinada al ritme del *Seat Panda*. Finalment, va caldre dormir algunes hores al costat de l’estació, però aquesta ja és una altra història.

Eren les festes del barri de Sants, i ens vam trobar sense voler-ho.

(Continuarà)

Categories: Article

Categories: Articles i anàlisi

Etiquetes: cultura popular

Etiquetes: participació cultural

Etiquetes: desenvolupament territorial

Etiquetes: valor públic de la cultura

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/blogs/2023/09/festes-del-barri-1>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/kleinrcr>

[2] <https://arquinfad.org/premisfad/>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/9235>